

Chương 14

Thật may mắn, Honoria không phải dành cả ngày hôm sau của mình để dẫn vật vì nộ hôn ngăn ngủ với Marcus.

Thay vào đó, cô ngủ.

Quãng đường từ phòng ngủ của Marcus đến phòng cô khá ngắn, vì thế cô quyết tâm thực hiện nhiệm vụ trước mắt, nghĩa là, bước đi và giữ thẳng người đủ lâu để đến được phòng ngủ của mình. Và khi cô làm được điều đó, cô nằm trên giường và không thức dậy trong vòng hai mươi tư giờ.

Nếu cô có nằm mơ, cô cũng chẳng nhớ.

Khi cô thức dậy đã là buổi sáng và cô vẫn mặc nguyên bộ trang phục đã mặc kể từ khi ở Luân Đôn, đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi? Đi tắm dường như là việc làm tiếp theo, thay quần áo mới và sau đó dùng bữa sáng, tất nhiên, đó là nơi mà cô rất vui mừng và khăng khăng rằng bà Wetherby phải dùng bữa cùng mình và nói về tất cả mọi chuyện không liên quan gì đến Marcus.

Những quả trứng cực kỳ thú vị, thịt xông khói cũng thế và những bông cẩm tú cầu ngoài cửa sổ vô cùng hấp dẫn.

Cẩm tú cầu. Ai mà nghĩ đến chứ?

Tóm lại là, cô làm khá tốt việc lẩn tránh, không chỉ với Marcus mà còn tất cả những suy nghĩ về Marcus, cho đến khi bà Wetherby hỏi, “Cô đã ghé qua gặp cậu chủ sáng nay chưa?”

Honoria dừng lại, cái bánh nướng xốp lơ lửng giữa đường đến miệng. “Ồ, vẫn chưa ạ,” cô nói. Bơ trên bánh đang nhỏ xuống tay cô. Cô đặt nó xuống và lau ngón tay.

Và rồi bà Wetherby nói, “Tôi chắc chắn cậu ấy sẽ muốn gặp cô.”

Điều đó có nghĩa là Honoria phải đi. Sau từng ấy thời gian và công sức cô dành để chăm sóc anh khi anh còn sốt mê man, sẽ rất lạ nếu cô chỉ vẫy tay và nói, “Ồ, cháu nghĩ anh ấy sẽ ổn cả thôi.”

Đoạn đường từ phòng ăn sáng đến phòng Marcus mất gần ba phút, nghĩa là cô có thêm ba phút so với mong muốn để nghĩ về một nộ hôn ba giây.

Cô đã hôn bạn thân nhất của anh trai mình. Cô đã hôn Marcus... người mà, cô cho rằng, cũng đã trở thành một trong những người bạn thân nhất của mình.

Và điều đó làm cô khựng lại nhanh gần bằng nụ hôn. Việc đó sẽ diễn ra như thế nào. Marcus đã luôn là bạn Daniel, không phải của cô. Hay đúng hơn là, đầu tiên là bạn Daniel và sau đó là bạn cô. Điều đó không có nghĩa là...

Cô dừng lại. Cô đang tự làm mình hoa mắt chóng mặt.

Ôi, khi thật. Có thể anh không nghĩ đến điều đó dù chỉ một lần. Có lẽ anh vẫn còn hơi mơ màng. Có lẽ anh thậm chí còn không nhớ.

Và thậm chí, làm sao có thể thực sự gọi nó là một nụ hôn? Nó đã diễn ra rất, rất ngắn. Và nó có ý nghĩa gì không khi người hôn (anh) đang cảm thấy vô cùng biết ơn với người bị hôn (cô), và thậm chí còn cảm thấy mắc nợ, bởi nguyên nhân cốt yếu nhất?

Rốt cuộc, cô đã cứu mạng anh. Một nụ hôn không hẳn quá lạ lùng.

Thêm vào đó, anh đã nói, “Tha lỗi cho anh.” Liệu đó có được tính là một nụ hôn nếu người hôn đã yêu cầu được tha thứ?

Honorina nghĩ là không.

Dù sao đi nữa, điều cuối cùng cô muốn làm là nói chuyện với anh về điều đó, vì thế, khi bà Wetherby nói với cô rằng anh vẫn đang ngủ khi bà đến kiểm tra anh, Honorina quyết định sẽ cấp tốc đến thăm anh để tranh thủ lúc anh chưa thức giấc.

Cánh cửa phòng anh hơi hé mở nên cô đặt bàn tay vào tấm gỗ tối màu và đẩy thật chậm. Một ngôi nhà được quản lý tốt như Fensmore mà có bản lề cánh cửa kêu kẽo kẹt là điều rất khó có thể xảy ra, nhưng cẩn thận chẳng bao giờ là thừa. Khi cô đã hé cửa mở đủ để thò đầu vào trong, cô ngó vào, quay đầu để có thể nhìn thấy anh và...

Anh quay người và nhìn cô.

“Ồ, anh đang thức!” Những từ ngữ thoát ra khỏi miệng cô như tiếng kêu chiêm chiếp của một con chim nhỏ, sừng sốt.

Chết thật.

Marcus đang ngồi trên giường, chiếc chăn dóm gọn gàng quanh eo. Honorina nhẹ nhõm nhận ra rằng cuối cùng anh đã mặc một chiếc áo ngủ.

Anh giơ một cuốn sách lên. “Anh đang cố đọc.”

“Ồ, vậy em sẽ không làm phiền anh,” cô nói nhanh, mặc dù giọng anh đã rõ ràng có ý là anh đang cố đọc nhưng anh không thể ngắm được nó.

Sau đó, cô nhún gối chào.

Nhún gối!

Vì cái quái gì cô lại nhún gối chào chứ? Cô chưa từng nhún gối chào Marcus trong cả cuộc đời. Cô gật đầu và cô thậm chí hơi khuyu gối một chút, nhưng lạ Chúa, anh sẽ cười lẫn lộn nếu cô nhún gối chào mình. Thực ra, anh rất có thể đang cười ngay lúc đó. Nhưng cô sẽ không biết, bởi vì cô bỏ chạy trước khi anh có thể tạo ra một âm thanh nào.

Dù vậy, sau đó, khi cô đi qua mẹ mình và bà Wetherby trong phòng khách, cô có thể nói một cách hoàn toàn thành thật rằng mình đã đến thăm Marcus và cô thấy anh đã bình phục khá nhiều.

“Anh ấy thậm chí còn đang đọc sách,” cô nói, ra vẻ vô cùng bình thường. “Đó hẳn là một dấu hiệu tốt.”

“Cậu ấy đang đọc gì?” Mẹ cô lịch sự hỏi, với vẻ trước để rót cho cô một tách trà.

“Ừm...” Honoria chớp mắt, chẳng nhớ ra điều gì ngoại trừ lớp màu đỏ thẫm của bìa sách. “Thực ra con không đến.”

“Có lẽ chúng ta nên mang thêm sách cho cậu ấy chọn,” quý bà Winstead nói, đưa tách trà cho Honoria. “Nóng đấy,” bà cảnh báo. Sau đó tiếp tục, “Phải ở trên giường sẽ cực kỳ nhàm chán. Mẹ đang nói từ kinh nghiệm bản thân đấy. Mẹ đã phải nằm trên giường bốn tháng khi mang thai con và ba tháng khi mang thai Charlotte.”

“Con không biết.”

Quý bà Winstead xua tay. “Chẳng có gì để kể về điều đó. Mẹ không được lựa chọn. Nhưng mẹ có thể nói với con rằng những cuốn sách có lẽ đã cứu vớt tinh thần của mẹ. Người ta có thể đọc sách hoặc thêu thùa, và mẹ không thể hình dung ra Marcus cầm kim và chỉ.”

“Không đâu,” Honoria đồng ý, mỉm cười với suy nghĩ đó.

Mẹ cô uống một ngụm trà nữa. “Con nên ghé qua thư viện và xem xem có thể tìm thấy thứ gì cho cậu ấy không. Và cậu ấy có thể giữ cuốn tiểu thuyết của mẹ khi chúng ta về.” Bà đặt tách xuống. “Mẹ mang theo một cuốn của Sarah Gorely. Mẹ đọc gần xong rồi. Nó rất hay cho đến lúc này.”

“Cô Butterworth và vị nam tước điên?” Honoria ngờ vực hỏi. Cô cũng đã đọc cuốn sách đó và thấy nó rất thú vị, nhưng nó gần như đã được kịch hóa một cách thái quá và cô không nghĩ rằng Marcus lại thích nó. Nếu Honoria nhớ

chính xác, có rất nhiều tình huống treo lơ lửng ở vách đá. Và trên cây. Và bậu cửa sổ. “Mẹ không nghĩ anh ấy thích thứ gì đó nghiêm túc hơn hay sao?”

“Mẹ chắc rằng cậu ấy nghĩ mình thích thứ gì đó nghiêm túc hơn. Nhưng cậu bé đó đã quá nghiêm túc rồi. Cậu ấy cần những thứ nhẹ nhàng hơn trong cuộc đời mình.”

“Anh ấy không còn là một cậu bé nữa.”

“Cậu ấy sẽ luôn là một cậu bé đối với mẹ.” Quý bà Winstead quay sang bà Wetherby, người đã giữ im lặng trong suốt cuộc nói chuyện. “Bà có đồng ý không?”

“Ồ, đúng thế.” Bà Wetherby đồng tình. “Nhưng tất nhiên tôi đã biết cậu ấy kể từ khi cậu ấy còn mặc tã.”

Honorina chắc chắn rằng Marcus sẽ không tán thành cuộc nói chuyện này.

“Có lẽ con có thể chọn vài cuốn sách cho cậu ấy, Honorina,” mẹ cô nói. “Mẹ chắc rằng con biết khẩu vị của cậu ấy hơn mẹ.”

“Con thực sự không chắc là mình biết,” Honorina nói, nhìn xuống tách trà. Vì lý do nào đó, điều này làm cô buồn bực.

“Chúng tôi có một thư viện nhiều loại sách ở Fensmore này,” bà Wetherby nói đầy tự hào.

“Con chắc mình sẽ tìm thấy thứ gì đó,” Honorina nói, nở một nụ cười rạng rỡ.

“Con sẽ phải làm thế,” mẹ cô nói, “trừ phi con muốn dạy cậu ấy thêu thùa.”

Honorina hốt hoảng nhìn bà, sau đó thấy vẻ cười cợt trong mắt bà. “Ồi, con có thể tưởng tượng được không?” Quý bà Winstead vừa cười vừa nói. “Mẹ biết rằng đàn ông là những thợ may tuyệt vời, nhưng mẹ chắc họ có một đội phụ nữ may vá được giấu ở những căn phòng phía sau.”

“Ngón tay họ quá to,” bà Wetherby đồng ý. “Họ không thể cầm kim cho đúng được.”

“Chà, cậu ấy không thể tệ hơn Margaret được.” Quý bà Winstead quay sang bà Wetherby và giải thích. “Con gái cả của tôi. Tôi chưa từng thấy ai có khả năng thêu thùa may vá kém cỏi hơn nó.”

Honorina thích thú nhìn sang mẹ mình. Cô chưa bao giờ nhận ra rằng khả năng thêu thùa của Margaret quá tệ hại như thế. Dù sao thì, Margaret lớn hơn cô mười bảy tuổi. Chị ấy đã kết hôn và rời khỏi nhà Smythe-Smith trước khi Honorina đủ lớn để hình thành trí nhớ.

“Thật tốt vì con bé lại có tài năng chơi đàn violin,” quý bà Winstead tiếp tục.

Nghe thấy thế Honoria ngẩng phắt đầu lên. Cô đã nghe Margaret chơi. “Tài năng” không phải là từ cô dùng để miêu tả.

“Tất cả các cô con gái của tôi đều chơi violin,” quý bà Winstead tiếp tục.

“Ngay cả cô sao, quý cô Honoria?” Bà Wetherby hỏi.

Honoria gật đầu. “Cả cháu nữa.”

“Tôi ước gì cô mang theo nhạc cụ. Tôi sẽ rất thích được nghe cô chơi.”

“Cháu không giỏi như chị Margaret đâu,” Honoria nói. Bị thăm thay, đó lại là sự thật.

“Ồ, đừng ngốc thế,” mẹ cô nói, vui vẻ vỗ vỗ vào cánh tay cô. Mẹ nghĩ năm ngoái con chơi rất tuyệt. Con chỉ cần luyện tập thêm một chút nữa thôi.” Bà quay lại với bà Wetherby. “Gia đình tôi tổ chức một buổi biểu diễn âm nhạc hàng năm. Đó là một trong những thiệp mời được săn lùng nhất ở Luân Đôn.”

“Thật đáng trân trọng vì được xuất thân từ một gia đình có truyền thống âm nhạc như thế.”

“Ồ,” Honoria nói, bởi vì cô không chắc mình có thể nói được điều gì khác. “Vâng.”

“Mẹ thực sự hi vọng các chị em họ của con đang luyện tập khi con vắng mặt.” Mẹ cô lo lắng.

“Con không biết họ có thể luyện tập kiểu gì,” Honoria nói. “Đó là nhóm tứ tấu. Người ta không thể diễn tập thật khi thiếu mất một violin.”

“Ừ, mẹ cho là thế. Chỉ là Daisy còn non quá.”

“Daisy?” Bà Wetherby hỏi.

“Cháu gái tôi,” quý bà Winstead giải thích. “Con bé khá trẻ và...” giọng bà nhỏ xuống thành tiếng thì thầm, và dù thế nào đi nữa, Honoria cũng không hiểu được vì sao phải làm thế, “con bé không được tài năng cho mấy.”

“Ôi trời,” bà Wetherby thở dốc, một bàn tay đưa lên ngực. “Thế bà sẽ làm gì? Buổi biểu diễn sẽ bị hỏng mất.”

“Con khá chắc rằng Daisy sẽ bắt kịp được với những người còn lại thôi,” Honoria nói với nụ cười yếu ớt. Nói thật là, Daisy chơi tệ. Nhưng khó mà tưởng tượng ra rằng con bé sẽ thực sự làm nhóm tứ tấu tệ hơn. Và con bé có thể sẽ

mang đến phần nào sự nhiệt huyết đang rất cần thiết đối với cả nhóm. Sarah vẫn còn tuyên bố rằng em ấy thà bị nhổ răng còn hơn là biểu diễn với nhóm tứ tấu lần nữa.

“Ngài Chatteris đã từng tham dự buổi biểu diễn đó chưa?” Bà Wetherby hỏi.

“Ồ, cậu ấy đến hàng năm,” Quý bà Winstead trả lời. “Và ngồi ở hàng đầu.”

Anh là một vị thánh, Honoria nghĩ. Ít nhất một lần trong một năm.

“Cậu ấy thực sự yêu âm nhạc,” bà Wetherby nói.

Một vị thánh. Thậm chí là một người tử vì đạo.

“Tôi cho rằng cậu ấy sẽ phải bỏ lỡ buổi hòa nhạc năm nay,” quý bà Winstead nói với tiếng thở dài buồn bã. “Có lẽ chúng ta nên sắp xếp cho các cô gái đến đây để tổ chức một buổi biểu diễn đặc biệt.”

“Không được!” Honoria thốt lên, đủ to để cả hai người phụ nữ quay lại nhìn cô. “Ý con là, anh ấy sẽ không thích như thế, con chắc đấy. Anh ấy không thích người khác phải gặp phiền toái vì mình.” Cô có thể thấy từ biểu hiện của mẹ mình là bà không thấy đây là một lý lẽ hùng hồn, vì thế cô thêm vào, “Và Iris thường không khỏe khi phải di chuyển.”

Một lời nói dối trắng trợn, nhưng đó là lý do tốt nhất cô có thể nghĩ ra với tốc độ nhanh như thế.

“À, mẹ cũng nghĩ thế,” mẹ cô thừa nhận. “Nhưng sẽ luôn có năm sau.” Rồi, với thoáng sợ hãi trong mắt, bà thêm vào, “Mặc dù con sẽ không chơi nữa, mẹ chắc thế.” Khi thấy rõ ràng là mình phải giải thích, bà quay sang bà Wetherby bà nói, “Các cô gái nhà Smythe-Smith phải rời khỏi nhóm tứ tấu sau khi kết hôn. Đó là truyền thống.”

“Cô đã đính hôn và chuẩn bị kết hôn rồi à, quý cô Honoria?” Bà Wetherby hỏi, lông mày nhíu lại vẻ bối rối.

“Không,” Honoria trả lời, “và cháu...”

“Ý con bé muốn nói là,” mẹ cô xen vào, “chúng tôi mong đợi nó sẽ đính hôn vào cuối mùa lễ hội này.”

Honoria chỉ có thể nhìn chằm chằm. Mẹ cô đã không thể hiện lòng quyết tâm hay chiến lược gì trong suốt hai mùa lễ hội đầu tiên của cô.

“Mẹ thực sự hi vọng rằng chúng ta đã không quá muộn để đăng ký với Madame Brovard,” mẹ cô trầm ngâm.

Madame Brovard? Người thợ may nổi tiếng nhất Luân Đôn? Honoria sẽ sẵn sàng. Chỉ vài ngày trước mẹ cô đã bảo cô đi mua sắm với chị họ Marigold và “tìm thứ gì đó màu hồng.” Giờ bà muốn đưa Honoria đi gặp Madame Brovard?

“Bà ấy sẽ không sử dụng cùng một loại vải hai lần nếu như không phân biệt được hai bộ trang phục với nhau,” mẹ cô giải thích cho bà Wetherby. “Đó là lý do bà ấy được coi là người giỏi nhất.”

Bà Wetherby gật đầu tán thành, rõ ràng thích thú với cuộc nói chuyện.

“Nhưng mặt trái của vấn đề là nếu đến gặp bà ấy quá muộn,” quý bà Winstead giơ tay lên biểu hiện một sự an bài, “tất cả vải đẹp đều đã hết.”

“Ồ, điều đó thật tệ hại,” bà Wetherby trả lời.

“Tôi biết, tôi biết. Và tôi muốn đảm bảo rằng chúng tôi sẽ tìm được đúng màu cho Honoria năm nay. Để làm nổi bật mắt của con bé, bà biết đấy.”

“Cô ấy có đôi mắt đẹp,” bà Wetherby đồng ý. Bà quay sang Honoria. “Thật đấy.”

“Ồ, cảm ơn bác,” Honoria máy móc nói. Việc này thật lạ, chứng kiến mẹ mình hành động như là... à, như là bác Royle, nói một cách thành thật nhất. Thật bối rối. “Con nghĩ bây giờ con sẽ đi đến thư viện,” cô tuyên bố. Hai người phụ nữ lớn tuổi hơn đã bị cuốn vào một cuộc nói chuyện sôi nổi về sự khác biệt giữa màu tím oải hương và màu hoa dứa cạn.

“Chúc con vui vẻ,” mẹ cô nói mà không hề nhìn về phía cô. “Tôi nói này, bà Wetherby, nếu bà có màu sáng hơn màu hoa dứa cạn...”

Honoria chỉ lắc đầu. Cô cần một cuốn sách. Và có lẽ một giấc ngủ nữa. Và một miếng bánh. Và không cần thiết phải theo trình tự đó.

Chiều hôm đó bác sĩ Winters ghé qua và tuyên bố rằng Marcus đang trên đà bình phục. Cơn sốt rõ ràng đã hết và chân anh đang lành lại nhanh chóng, ngay cả mắt cá chân bị trật, cái mà họ đều đã quên hẳn, cũng không còn dấu hiệu sưng nữa.

Vì mạng sống của Marcus không còn nguy hiểm nữa, quý bà Winstead thông báo rằng bà và Honoria sẽ thu dọn đồ đạc và quay về Luân Đôn ngay lập tức. “Việc đến đây ngay từ đầu đã là cực kỳ bất thường,” bà nói riêng với Marcus. “Cô không nghĩ sẽ có điều tiếng gì, dựa trên mối quan hệ trước đây của chúng ta và tình trạng sức khỏe hiểm nghèo của cháu, nhưng chúng ta đều biết rằng xã hội sẽ không dung tình nếu chúng ta nấn ná thêm.”

“Tất nhiên,” Marcus lẩm bẩm. Làm như thế đúng là việc tốt nhất. Anh sẽ cực kỳ buồn chán và sẽ nhớ họ, nhưng mùa lễ hội sẽ bắt đầu rất sớm và Honoria cần

quay lại Luân Đôn. Cô là con gái chưa kết hôn của một bá tước và vì thế cần tìm một người chồng phù hợp, chẳng có nơi nào khác thích hợp với cô vào thời điểm này trong năm.

Anh cũng sẽ phải đi, để giữ lời hứa với Daniel và đảm bảo rằng cô không kết hôn với một tên ngốc, nhưng anh đang bị kẹt lại trên giường, theo lệnh của bác sĩ, và sẽ không rời khỏi nó trong ít nhất một tuần nữa. Sau đó, anh sẽ bị giam hãm ở trong nhà thêm một tuần, có thể là hai, cho đến khi bác sĩ Winters tin chắc rằng anh đã khỏi hẳn nhiễm trùng. Quý bà Winstead đã buộc anh hứa sẽ làm theo chỉ dẫn của bác sĩ.

“Bọn cô không cứu mạng cháu để cháu phung phí nó,” bà nói với anh.

Thế có nghĩa là gần một tháng sẽ trôi qua trước khi anh có thể theo họ đến thành phố. Anh thấy cực kỳ bức bối với việc đó.

“Honorias đâu rồi ạ?” Anh hỏi quý bà Winstead, mặc dù anh biết rõ là không nên hỏi về một quý cô trẻ chưa chồng với mẹ cô ấy, ngay cả với hai người này. Nhưng anh đang chán. Và anh nhớ những lúc bên cạnh cô.

Và điều đó không hề giống với việc nhớ cô.

“Bọn cô đã dùng trà một lúc trước đó,” quý bà Winstead nói. “Nó nói rằng đã gặp cháu sáng nay. Cô tin rằng nó định tìm cho cháu vài cuốn sách trong thư viện ở đây. Cô nghĩ nó sẽ mang đến cho cháu vào buổi tối.”

“Cháu sẽ rất biết ơn điều đó. Cháu đã đọc gần xong...” Anh nhìn sang chiếc bàn cạnh giường. Anh đã đọc cái gì? “Những câu hỏi triết học về bản chất của nền tự do nhân loại.”

Bà nhướn mày. “Cháu thích không?”

“Không, cháu không thích lắm.”

“VẬY cô sẽ nói Honorias tìm sách nhanh nhanh lên nhé,” bà nói với nụ cười vui vẻ.

“Cháu mong đợi điều đó,” anh nói. Anh cũng bắt đầu mỉm cười, nhưng sau đó ngăn mình lại và lấy lại vẻ mặt nghiêm túc hơn.

“Cô chắc con bé cũng thế,” quý bà Winstead đáp lại.

Điều này thì Marcus không chắc chắn. Nhưng dù sao, nếu Honorias không nhắc đến vụ hôn, thì anh cũng thế. Đó là một chuyện thực sự phức tạp. Hoặc nếu không thế, thì cũng nên được quên đi nhanh chóng, để họ có thể trở lại ngay với mối quan hệ bạn bè cũ.

“Cô nghĩ con bé vẫn còn mệt,” quý bà Winstead nói, “mặc dù cô không thể hiểu được vì sao. Nó đã ngủ suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, cháu có biết thế không?”

Anh không biết.

“Con bé không rời khỏi giường cháu cho đến khi cơn sốt hạ xuống. Cô đã đề nghị thế chỗ, nhưng nó không chịu.”

“Cháu rất biết ơn cô ấy,” Marcus nói khẽ. “Và cô nữa, từ những gì cháu biết được.”

Trong phút chốc quý bà Winstead không nói gì. Nhưng môi bà hé ra, như thể bà đang quyết định sẽ nói gì. Marcus đợi, biết rằng im lặng thường là sự khuyến khích tốt nhất và vài giây sau, quý bà Winstead hắng giọng và nói, “Bọn cô đã không đến Fensmore nếu không phải Honoria cứ nhất quyết muốn đi.”

Anh không chắc phải đáp lại như thế nào.

“Cô đã nói với nó rằng bọn cô không nên đến, điều đó không phải phép, vì chúng ta không phải người nhà.”

“Cháu không có người nhà,” anh lặng lẽ nói.

“Phải, đó là điều Honoria nói.”

Anh cảm thấy một cái nhói đau là lạ khi nghe điều đó. Tất nhiên Honoria biết rằng anh không có gia đình, mọi người đều biết. Nhưng vì lý do nào đó, nghe cô nói như thế, hay là chỉ nghe người khác nói với anh rằng cô nói như thế...

Anh thấy đau. Chỉ một chút thôi. Và anh không hiểu vì sao.

Honoria đã nhìn thấy nhiều hơn cả điều đó, qua cả sự đơn độc và nhìn thấu nỗi cô đơn của anh. Cô đã nhìn thấy nó, không, nhìn thấy anh, theo cách mà ngay cả anh cũng không hiểu.

Anh đã không nhận ra cuộc đời của mình vắng vẻ như thế nào cho đến khi cô tình cờ va vào nó.

“Con bé là một trong những người kiên định nhất”, quý bà Winstead nói, xâm nhập vào suy nghĩ của anh. Và rồi, thật lặng lẽ khiến anh vừa đủ nghe thấy, “Cô chỉ nghĩ cháu nên biết điều đó.”